

GIOVANNA & TOM
FLETCHER

**DCÉRA
L'UDSTVA**

Som posledné dievča na Zemi.
Som Eva.

**DCÉRA
L'UDSTVA**

DCÉRA L'UDSTVA

GIOVANNA & TOM
FLETCHER

sloart

Original English language edition first published
by Michael Joseph, Penguin Books Ltd, London
Text copyright © Giovanna and Tom Fletcher 2018
Cover © Michael Joseph, Penguin Books Ltd.
The authors have asserted their moral rights
Translation © Katarína Kvoriaková 2018
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2019

ISBN 978-80-556-3918-5

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu

Giovanna & Tom Fletcher: Eve of Man,

ktorý vyšiel vo vydavateľstve Michael Joseph,

an imprint of PENGUIN BOOKS, 2018,

preložila Katarína Kvoriaková.

Prvé slovenské vydanie

Zodpovedná redaktorka Zuzana Šmatláková

Produkcia Dana Klimová

Editorka Dana Brežňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2019.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovar.sk

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčením pre konečných predajcov.

Naším chlapcom

Prológ

V ten prvý deň si vlastne nikto nič nevšimol. Možno sa pár pôrodných báb uškŕňalo pri pohľade na všetky tie bábätká zabalené v modrých perinkách. A ružovej nikde. Jednotlivé nemocnice by za tým nevideli nič. Nikomu by ani na um nezišlo, že tento modrý deň bol len začiatkom.

Na druhý deň si ďalších dvadsaťštyri hodín modrej vyslúžilo zamračené tváre a zmätené výrazy.

Samí chlapci.

Aké zvláštne! No kompetentní stále usudzovali, že nejde o nič viac ako len o náhodu. Jednoducho sa chromozóm Y prejavoval viac ako obvykle.

Na tretí deň sa toho chytili médiá: *Žijeme skutočne v mužskom svete...* Upozornili na situáciu a všetci doktori a sestričky si náhle uvedomili, že nielen ich nemocnica zmodrala. Modrá prevzala vládu. Nielen nad celými nemocnicami či krajinami, ale nad celým svetom.

Kam sa podela ružová?

Asi z dva a pol milióna pôrodov týždenne sa zvyčajne v polovici prípadov narodili dievčatá. Tá náhla nerovnováha sa už nedala ignorovať. Svetoví lídri sa stretli s vedeckou špičkou, aby sa pokúsili pochopiť, čo sa vlastne deje, a nájsť spôsob, ako túto záležitosť monitorovať. Museli nájsť etický spôsob práce, nechceli predsa obrať ľudí o ich základné práva. Aspoň to tvrdili.

Spočiatku.

Najprv to nazývali fenoménom, no čoskoro to začalo ohrozovať prežitie ľudskej rasy. Stáli sme na pokraji vyhynutia. A vtedy sa vlády jednotlivých krajín prestali správať pekne. Začali kontrolovať a utláčať ženy viac ako kedykoľvek predtým.

Zaviedli povinné testy. Najprv ženy chodili len na prehliadky, aby sa zistilo pohlavie ich nenarodeného dieťaťa. Potom, po istom čase

bez jediného narodeného dievčatka, museli všetky ženy do veku päťdesiat rokov podstúpiť vyšetrenie, pri ktorom sa mala odhaliť príčina modrej generácie.

Mocní odporúčali ľuďom sex, pretože chceli veľa bábätiok. Dúfali, že sa tak šťastie obráti v prospech dievčat. A dievčatá sa skutočne objavili. Spozorovali ich v materniciach, ako si plávajú v plodovej vode a malými rúčkami a nôžkami kopú svoje mamy.

Žiadna neprežila.

Napokon sa vytratili aj tieto prípady. Nebolo viac ružovej... ani o žiadnu neprišli.

Veda sa s týmto problémom morila roky. A roky. A roky. Príčinu neodhalila. Nedošlo k žiadnemu prelomu. Ak niet príčiny, niet ani riešenia. Budúcnosť ľudstva tikala rýchlosťou biologických hodín plodných žien.

Vedci sa však nikdy nevzdali, aspoň to tvrdili svetu. Zachránia ľudskú rasu. Nejakou.

A ľudia tiež zohrali svoju úlohu. Modlili sa. Modlili sa k mnohým bohom, aby si vyprosili znovuzrodenie svojho druhu. Veľmi dlho sa zdalo, že nik nepočúva. Ľudia sa teda modlili ešte urputnejšie, dlhšie, naliehavejšie sa dovoľávali rôznych všemocných bytostí. Utiekali sa k starým náboženstvám, zakladali nové a odriekali svoje zbožné túžobné žalmy.

Potom, po päťdesiatich rokoch sucha, sa stal zázrak. A nestal sa v sterilnom vedeckom laboratóriu.

Corinne a Ernie Warrenovci boli manželmi už dvadsaťpäť rokov. Vždy túžili po deťoch, ale tak sa zdalo, že matka príroda im ich nedopriala. Corinne niekoľkokrát po sebe potratila a napokon sa pár vzdal svojho sna, že sa jedného dňa stanú rodičmi. Keď mala Corinne štyridsaťtri rokov, vyškrtili ju zo zoznamu potenciálnych nositeľiek. Manželia prijali toto zlyhanie s veľkým smútkom a zároveň so štipkou úľavy. Toľko ráz ich už zdrvila bolesť zo straty dieťaťa! Boli zlomení, ale mohli sa upnúť aspoň jeden na druhého.

O osem rokov neskôr, vo veku päťdesiatjeden rokov, Corinne neočakávane počala. Prirodzenou cestou. Oboch ich to s Erniem nadchlo, ale aj naplnilo strachom. Čo ak nakoniec prídu aj o toto dieťaťko, ako o všetky ostatné? Ďalší potrat by už nezvládli.

Tak ako iné ženy, aj Corinne čakali rôzne vyšetrenia. No na rozdiel od ostatných, oni dvaja s Erniem tie testy uvítali. Chceli mať istotu, že dieťa je v poriadku a zdravé. Chceli podstúpiť všetko, aby zaistili bezpečný príchod na svet tejto malej osôbky, ktorú už vtedy tak veľmi ľúbili a urobili by pre ňu všetko.

Srdcia im poskočili, keď zbadali svojho potomka na ultrazvuku. Svoje dieťaťko. Svoju radosť.

Pre pôrodnú babu, ktorá mala Corinne na starosti, sa proces vyšetrení stal už bežnou rutinou. Monotónny sled testov s nemenným rovnakým výsledkom. Neočakávala, že uvidí čosi iné ako modrú.

No predsa sa to stalo.

Ružová.

Jej zjavenie spravilo mimoriadny dojem.

Spôsobilo paniku. Výsledky testov sa rozniesli ako prívalová vlna šoku z ordinácie do celého sveta. Ľudstvo nemohlo uveriť dobrým správam. Konečne. Všetci túžili po informáciách o rodičoch, ktorí po toľkých rokoch priniesli záblesk svetla.

Corinnin dlhý zoznam potratov, jej vek a fakt, že už celé dekády žiadne dievča v maternici neprežilo, však vyvolávali obavy. Corinne s Erniem sa presťahovali do špecializovaného medicínskeho zariadenia, aby sa takto zvýšila šanca na úplné donosenie dieťaťa. Okrem každodenných ultrazvukov sa nerobili žiadne iné testy. Tentoraz sa spoľahli na matku prírodu, aby to vzala do vlastných rúk. Aspoň dovtedy, kým nemali dôvod zasahovať. Možno bolo načase opäť veriť ľudskému telu.

Corinne a Ernie chápali, že treba sledovať vývoj plodu. Túžili, aby ich dcéra bola v bezpečí. Tešili sa, že aj ostatní vnímajú výnimočnosť ich dieťaťa tak ako oni dvaja. Nebránili sa obmedzeniam, ktoré na nich uvalili. Ani tomu, že ich vôbec nikto nesmel navštíviť. Súhlasili, že spravia čokoľvek, len aby ich dieťa prišlo na svet v poriadku.

Na pôrodnej sále však nastali komplikácie. Matka aj dcéra bojovali o život. Corinne naplnila svoju celožitnú túžbu stať sa matkou, no krátko po pôrode zomrela.

Ernieho zármutok ochromil, nedokázal sa vyrovnáť so stratou manželky. Nedokázal sa stať otcom.

Nikdy svoju dcéru nedržal v náručí.

Nikdy ju nepobožkal.

Nikdy jej nepovedal, že ju ľúbi.

A čo sa stalo s dievčatom?

Svet očakával jej príchod so zatajeným dychom, dychtil po správe, že sa všetky nádeje naplnili a narodilo sa dievča.

Prišlo.

Navzdory všetkému prežilo.

Narodilo sa prvé dievča po päťdesiatich rokoch.

Nazvali ju Eva.

Predstavovala znovuzrodenie ľudskej rasy. Bola odpoveďou na všetky modlitby. Nestarali sa o nič iné, len o poslednú nádej.

Eva, Spasiteľka ľudstva.

Som Eva.

Eva

Dobré prsty, nezbedné prsty. Dobré prsty, nezbedné prsty. Dobré prsty, nezbedné prsty...

Pozorujem svoje chodidlá. Napínam ich do dokonalej špičky, potom pokrčím, precíťujem ťah svalov na lýtkach a vychutnávam si, ako mi jemný vánok hladí pokožku, keď sedím s nohami spustenými z Prepadliska.

Zbožňujem to tu. Vonku. Vyhrievať sa na slnku. Nemám strach z výšky, čo sa mi tu celkom hodí. Už si ani nespomínam na časy, keď som nežila v útočisku nad oblakmi, ktoré pre mňa vybudovali. Spávam v ňom, jem, učím sa a rastiem. Všetko, čo potrebujem, môžem nájsť tu v pologuľatom Dóme, kam preniká krása zvonku. Slnečné lúče sa odrážajú od každého povrchu.

Tu hore v mojom dome na nebi ma pre biele oblaky všade naokolo nik nevidí. No ani ja nikoho nevidím. Nemenný závoj ma oddeľuje od sveta. Niekedy mám pocit, že dole zahliadnem tvary mesta, ale možno si to len predstavujem.

No aj tak mám stále potrebu priblížiť sa k nemu. Potrebujem ho zažiť. Práve preto tak zbožňujem Prepadlisko. Toto je moje miestečko, kam unikám na konci chodníka vedúceho nikam. Dokonalý tichý priestor, v ktorom môžem rozjímať nad dňom či svojou budúcnosťou.

Našou budúcnosťou.

Tou budúcnosťou.

„Aha, tak tu si,“ začujem za sebou Holly, keď prechádza cez sklenené dvere niekoľko metrov za mojím chrbtom. Ako keby som aj mohla byť niekde inde.

Málokedy som tu úplne sama. Či skôr, nikdy tu nie som dlho sama, kým sa objaví. Zodvihnem ruku na pozdrav bez toho, aby som

odtrhla zrak od prekrásneho výhľadu. Ona nemôže za to, že narušila môj osobný čas vyhradený na ticho. Oni chcú poznať moje myšlienky, hlavne teraz, pred zajtrajškom. Preto ju za mnou poslali. Holly. Moja najlepšia kamarátka. Moja neustála spoločníčka. Moja kotva. Pred pár minútami sme ešte sedeli v triede a diskutovali o schopnosti Williama Shakespeara premeniť tragédiu takmer na komédiu. Mala pár zaujímavých postrehov, priam pútavých a bystrých. Naučila som sa od nej rovnako veľa ako od iných učiteľov.

Teraz je však Holly iná. Menej poučuje a viac... počúva.

„Pekné topánky,“ poznamenám, keď sa posadí vedľa mňa a vrhnem pohľad na jej oranžové plátenky. Medovoplavé vlasy sa jej vo vetre ani nehnú, no aj tak si pritiahne džínsovú bundu tesnejšie k telu, akoby jej bolo chladno.

Bavím sa na tom, že ju neobliekajú stále do toho istého oblečenia. Vyberajú jej, čo má každý deň nosiť, alebo aspoň v každe ročné obdobie. Načo sa obťažujú? Možno mi tým chcú ukázať, čo odo mňa očakávajú. Alebo chcú podnietiť môj cit pre módu, pretože sa nemám od koho iného učiť. Som jediné dievča.

Nikdy mi priamo nekážu, čo si obliecť. Môžem si vybrať z vecí, ktoré mi zavesia do skrine. Väčšinou v nej nájdem oblečenie pochádzajúce z uplynulých desaťročí, geometrické vzory, zvonové nohavice, saká s vypchávkami alebo pekné košeľové šaty.

Áno, stále si môžem slobodne vybrať. Napríklad dnes. Ráno som sa rozhodla pre vzdušné tyrkysové letné šaty s roztomilým vzorom bielych kvetov. Padajú mi pod kolená, pričom odhaľujú pár centimetrov nahej kože nad hnedými čizmami na šnurovanie, s ktorými som ich zladila. Videla som fotky žien, ktoré nosili podobné šaty s topánkami na klinovom opätku, sandálmi či espadrilkami. No keď idem von na Prepadlisko, musím mať obuv na šnurovanie a musím ju mať zaviazanú. Plátenky nie sú nič pre mňa. Nie tu.

Pre Holly neplatí to isté, čo ma dosť dráždi, aj keď len v tom zmysle, že to vážne odflákli. Načo vôbec zavádzali nejaké predpisy, keď ja potom zrazu zistím, že existuje oblasť, kde pre mňa a pre ňu neplatia rovnaké pravidlá? Takto si z nej robia výsmech a to sa mi nepáči.

Snažím sa príliš okato nevzdychať a odvrátim zrak. Prstami si prepletám konce dlhých hnedých vlasov, ktoré sa mi už pomotali vo vánku.

Keď som bola mladšia, Matky mi robievali rôzne účesy. Vtedy som ešte nedokázala pochytiť tú komplikovanú úpravu, ale teraz sa môžem celé hodiny hrať s vlasmi a už mi to celkom ide. Viem si ich zakrútiť, uviazať do uzla, zapliesť, zachytiť sponkami... Možnosti sú nekonečné. Som za to vďačná, aspoň mám čo robiť. Dovolili mi experimentovať aj s mejkapom, ale teraz si ho nanášam len na špeciálne príležitosti, aby som ním neplytvala. Keďže dopyt po týchto produktoch už nie je, čo býval, tak niet ani zásob. To, čo mám, mi musí vystačiť.

„Takže zajtra,“ preruší Holly ticho.

„Fíha, ideš na to zhurta.“ Naoko sa zasmiejem, otočím sa na ňu, aby som videla, ako jej žiaria bledozelené oči, keď svoj pohľad upiera priamo pred seba. Niekedy len tak prešľapuje okolo nejakej témy a ja som potom nervózna a defenzívna, lebo si nie som istá, kam tým rozhovorom smeruje. Inokedy, ako v triede, sa celkom sústredím na prácu. Páči sa mi viac, keď je to tak. Vtedy ju mám radšej. Zdá sa mi úprimnejšia. Takmer skutočná.

„Veľký deň,“ pokrčí útlými plecami.

„Najväčší deň môjho života,“ prikývnem a tvárim sa vážne. Chcem, aby mala pocit, že ma vtiahla do rozhovoru a že sa môžeme poriadne a zmysluplne porozprávať. „Teda až na moje narodenie. To bolo kolosálne.“

„Nič moc, fakt,“ hlesne, pričom sa pokúša ukryť úsmev, ktorý jej trhá kútikmi úst.

„Sotva z toho bola správa dňa,“ žartujem.

„Presne,“ pridá sa. „Tak mi o ňom povedz.“

„Mám o ňom vnútri celú zložku. Môžeš sa ísť na ňu pozrieť, ak chceš. Alebo by si ju mohla priniesť sem?“ navrhnem bezočivo. Dobré viem, že Holly aj tak pozná jej obsah, a aj keby sme mali povolené brať veci k Prepadlisku, i tak by ju nemohla priniesť.

„Snažíš sa ma zbaviť?“ spýta sa a v očiach sa jej zaiskrí.

„A aký by to už len malo význam?“ zasmiejem sa. V myšlienkach som sa vrátila k cudzincovi, s ktorým sa mám stretnúť. Kandidát

číslo jeden. „Volá sa Connor... A podľa fotiek, čo som videla, vyzerá dosť dobre.“

„To je fajn, aj keď výzor nie je všetko,“ odvetí.

„Jasné, že nie. Výzor môže klamať.“ Irónia nám nie je neznáma. Všimnem si, ako stísa pery do úzkej čiarky, aby sa nerozosmiala. Za ten letný náznak niečoho iného ju zbožňujem.

„Je na ňom niečo zvláštne?“ spýta sa a zastrčí si uvoľnený prameň vlasov za ucho, akoby šlo o neškodnú otázku medzi priateľkami. Akoby zo mňa ani neťahala informácie a nedúfala, že získa prístup k mojim myšlienkam, pretože, pokiaľ viem, ešte sa im nepodarilo ovládať ich, testovať ani sa na ne napichnúť. A bola by som rada, keby to tak zostalo.

Musím si pripomínať, že predsa ide o *túto* Holly. Vyčítam jej z očí, že ju to skutočne zaujíma a je viac ako posol, ktorý má zo mňa vymámiť obavy alebo radosti.

„Ťažko povedať podľa toho, čo som doteraz videla a čítala. Dozviem sa viac, keď sa s ním ráno stretnem,“ odvetím pokojnejšie, než sa v skutočnosti cítim.

Celé roky sme smerovali k tomuto okamihu. Vždy som vedela, že mi predstavia troch Kandidátov. Nie dvoch či štyroch, ale troch. Hrátku chlapov z užšieho výberu, ktorí už dokázali, že sú hodní úlohy, čo ich čaká. Nepovedali mi, ako to robia, ale viem si predstaviť, že ich testovali, trénovali a podrobovali výzvam aspoň tak ako mňa. Teraz nadišiel čas, aby som k tomu niečo povedala aj ja. Mám sa stretnúť s tromi mužmi a vybrať si životného druha. Partnera. Muža, po boku ktorého strávim život. Nie som tu na to, aby som zaľudnila celú Zem jednou ranou, ale skôr ju jemne reštartovala, aby sme mohli začať odznova a napraviť svoje chyby. Taká je nádej a plán, ktorý mi zverili do rúk.

„A ako sa cítiš pred zajtrajšou schôdzkou?“ spýta sa a pozrie mi do očí.

Nič jej neujde.

„Som nervózna a vzrušená, bojím sa a teším, desí ma to...“ zmlknem, prstami si prechádzam po hrubej jazve v tvare mesiaca na ľavom zápästí. Trvalá pamiatka, ktorá mi pripomína, ako ľahko

zraniteľná som bola v minulosti a prečo sa tu cítim bezpečne v spoločnosti tých, ktorým sa dá veriť. „Ja vlastne ani neviem.“

Holly sa usmeje, akoby okamžite pochopila. Po viac ako desaťročí nášho priateľstva by mala byť táto predstava pravdivá. No v skutočnosti nemohla ani len vytušiť váhu, ktorá ma ťaží. Nikto nemohol. V tomto zmysle som na to sama, bez ohľadu na všetky triky, ktorými sa ma pokúšajú presvedčiť o opaku. Títo cudzinci ma berú, akoby vo mne našli všetky odpovede na svoje modlitby. Ale čo ak nie?

„On vie o mne všetko. Ja o ňom nič, okrem toho, čo som sa dočítala v zložke,“ priznávam sa, zverujem sa so svojimi najväčšími obavami a pokúšam sa ignorovať pochybnosti o sebe samej, ktoré bublú pod povrchom.

„Vie len toľko, koľko mu ukázali,“ odpovie vecne a pripomenie mi tým všetky chvíle, keď mi strkali kameru do tváre a žiadali ma, aby som povzbudila ľudstvo v jeho kritickej situácii. Viem, že zaznamenávali aj oslavu mojich šestnástych narodenín minulý týždeň. Medzi neviazanými hrami, spievaním a tancovaním ma prinútili povedať pár slov o tom, ako sa cítim pri dosiahnutí tohto míľnika. Nešťožovala som sa, pretože som na to zvyknutá. Svet sa vždy radoval so mnou, keď mi pribudol ďalší rok.

Keď som bola mladšia, zvykla som sa v takýchto momentoch hanbiť. Teraz cítim skutočné prepojenie s verejnosťou, akoby som cestovala cez šošovky a rozprávala sa priamo s každou osobou, čo sa na mňa pozerá. Cítim súdržnosť a posilnenie, a nie až takú samotu.

„To, čo videl on, prekoná sprosté video, na ktorom beží po dráhe a hrá na čele – hoci veľmi dobre,“ zastonám pri spomienke na Connorov klip, ktorý mi ukázala Vivian Silvová, naša riaditeľka, aj keď by som asi mala byť vďačná za hudobný talent toho cudzinca a rýchlosť jeho nôh. „Chcem vidieť viac.“

„Takže sa ti to video páčilo? Povzbudilo tvoj apetít?“ škerí sa a nakloní sa ku mne, aby mohla na mňa zízať a klipkať mihalnicami.

„Hej. Nie... Ja vlastne neviem. Potrebujem viac,“ vzdávam sa. „Chcem spoznať, aký vedie život. Čo ho rozosmeje a čo rozplače. Či má súrodencov alebo mamu. Aké je to žiť mimo Veže a mať veľa priateľov.“

„Možno ich nemá veľa.“

„Určite má viac ako ja. Ozajstných priateľov.“

„Au. Úder pod pás,“ zastoná, položí si ruku na hrud' a pošúcha.

„Prepáč,“ zamrmlm.

„To je normálne, že si nervózna, Eva,“ chlácholí ma vážnym hlasom a zároveň prestáva vtipkovať.

„Ja viem, ja len...“ stíchнем a tvár mi začína horieť. „Čo ak sa mi nebude páčiť?“

„Presne pre taký prípad máš na výber ešte ďalších dvoch Kandidátov,“ pripomenie mi. „Máš možnosti. Veď si Eva.“

„Veď ja viem,“ lamentujem. „Eva, Spasiteľka ľudstva.“ Tie slová sa mi akoby zadrhnú v hrdle.

„Nie,“ vyhlási neobľomne. „Silná, talentovaná, vtipná, krásna a jedinečná. On by mal byť nervózny. Ty to tu všetko riadiš. Pamätaj na to. Takých ako on sú mraky. Ale ty si jediná.“

„Ďakujem,“ zamrmlm a bytostne si uvedomujem, že moja tvár zmenila farbu z ružovej na karmínovú. V útrobach mi rastie bublina nervozity. „Roky sme čakali, diskutovala som a pripravovala sa, snívala a obávala sa. Zajtra to všetko príde. Mám sa stretnúť s Kandidátom. Chlapcom... mužom.“

„Asi skôr ‚chlapcom‘, ak máme byť presné,“ zasmeje sa a skryje si tvár do dlaní.

„Nový začiatok.“

Pred očami sa mi zjaví Connorova mladá tvár. Toľko som priam posadnuto študovala jeho video, že si dokážem vybaviť výrazky na jeho brade, poddajné svetlohnedé vlasy a úsmev, ktorý sa zvažuje na jednu stranu. Spoznala som ho však len na povrchu. Chcem vedieť, čo sa nachádza pod ním.

Na kratučký okamih sa na Hollinej tvári mihne bolesť, no potom nasadí dokonalý úsmev a pokračuje. „Všimla si si, ako si stále odhrňala vlasy z tváre, kým prehovorí? Myslím, že je to chutné...“

„Všimla,“ šklbne mi kútikom.

Tie informácie, čo mi o Connorovi poskytli, ma neuspokojili. Nestačí mi to. Chcem viac. Popravde, sledovaním tých troch minút a dvadsiatich dvoch sekúnd nahrávky som strávila hodiny. Zno-

vu a znovu som si to púšťala, sledovala každú drobnosť, pretáčala k miestu, kde si potiahol tielko, a pozorovala, ako sa jeho prsty dotýkajú látky, ľahko sa klžu po strunách violončela a ako mu oči behajú po notách. Ešte nikdy som nevidela ani nečítala nič, čo by ma viac zhyponotizovalo. Samotný život. Zvonku.

Viem, že ma videli, ako to pozerám.

Viem, že usúdili, že som sa buchla do prvého chlapa, s ktorým mi dovolili prísť do kontaktu. Lenže mňa to proste fascinuje. Chcem nasať každý pohyb a každú moduláciu hlasu. Nenechali ho veľa hovoriť, no to, čo povedal, pre mňa aj tak predstavuje poznanie o svete tam dolu. Takmer nič o ňom neviem. Pozeráme sa na tú istú prekrásnu nočnú oblohu, no inak sa naše životy totálne líšia. Ja trávim väčšinu času hore vo Veži, mimo ohrozenia, kým on sa môže voľne pohybovať. Má slobodný život. Teda, pokiaľ sa zajtrajšok nevydarí, samozrejme. Potom sa jeho život bude podobať viac tomu môjmu, alebo v lepšom svete, môj bude viac ako jeho...

„Myslím, že si to užiješ,“ Holly mi pozrie rovno do očí. „Budem na teba myslieť.“

„Vážne?“ z naliehavosti vo svojom hlase sa sama myknem. Niekedy mi skutočne pripadá taká hmatateľná a skutočná. Akoby bola naozaj mojím spoločníkom a jediným spojencom. Túžim sa k nej pritisnúť, zo strachu, že by odišla.

„Jasné. Vážne, je to predsa dôležitý deň pre nás všetkých,“ vyjachtá. „Kto nebude zajtra rozmýšľať nad tým, ako sa ti darí?“

„Hej,“ povzdychnem si.

Eva

Ako zvyčajne, zostaneme sedieť na tom istom mieste ešte aspoň hodinu a rozprávame sa o všetkom a o ničom. Niekedy ma nechá tárať o niektorej z Matiek, o mäťúcej matematickej teórii alebo o tom, ako ťažko sa učí mandarínska čínština. Inokedy zase len potichu sedíme. A to je tiež fajn. Vždy medzi nami vládla jednoduchosť. Bez námahy.

Pri pomyslení na zajtrajšok a na to, koľko námahy si to bude vyžadovať, mi zovrie srdce. Aká len dokážem byť trápna, afektovaná a neohrabaná, nie pre svoje vlastné chyby, ale skôr pre tú situáciu.

Podvedome si siahnem do vrečka a vytiahnem z neho mnohfarebnú Rubikovu kocku. Podobne ako môj šatník, pochádza z dôb dávno minulých, keď sa určite žil jednoduchší život. Preto ma to zakaždým tak fascinuje. Nachádzam útechu v tom, keď moje prsty pobejú po kocke a keď plastové kúsky jemne zavrzgajú, aby sa mohli spojiť.

Pevne ju uchopím do oboch rúk, pokrútim a otočím pohyblivými stenami tak, aby si farebné štvorčeky vymenili miesto. Túto skladačku riešim už od nepamäti. Spočiatku sa to zdalo ťažké. Ako dievčaťko som na ňu celé hodiny hľadela a krútila náhodne stenami, až kým ma to neznechutilo. Dokonca sa mi o tom snívalo! Spomínam si, ako ma Holly provokovala. „Proste tie nálepky odlep a prilep ich na správne miesto,“ tárala, pretože vedela, že by som nikdy nepodvádzala. Teraz dokážem kocku vyriešiť ľahko, všetky strany sedia a ani sa nad tým nemusím zamyslieť. Pomáha mi vyčistiť si myšlienky. V tejto chvíli pokoj vychádza z toho, že si zamestnávam ruky.

„Čo to s tým robíš?“ zalapá Holly po dychu, hlas jej preskočí o oktávu vyššie. Pri pohľade na retro hračku v mojich rukách sa jej v očiach zjaví panika a pokukuje po sklenených dverách za chrbtom.

„No čo, len som si to zabudla vo vrecku,“ klamem a tvárim sa, že o nič nejde. Ja som však dobre vedela, že ju tam mám. No jej reakcia ma natoľko šokovala, až si prajem pretočiť posledných tridsať sekúnd späť a tú kocku vo vrecku pekne nechať.

„Dobre vieš, že by si to sem nemala nosiť. Je to proti pravidlám!“ sipí na mňa, obočie sa jej stiahne.

„Holly, upokoj sa!“ smejem sa. Vyhodím si kocku pár centimetrov do vzduchu a chytím ju obomi rukami. Pri tomto riskantnom pohybe mi zovrie žalúdok, ale za ten výraz na Hollinej tvári to stojí.

Nemôže uveriť, že som porušila také drobné pravidlo. Zvyčajne poslúcham. Nemám tu veľa príležitostí rebelovať a je vzrušujúce cítiť, ako mi v žilách vrie krv.

„Nerob to,“ prosí ma, dlaňami si zakrýva tvár, akoby sa na to nemohla ani pozerať. Žiada ma, aby som prestala.

„Nechápem, ako môžeš byť taká padavka.“

„Eva, okamžite padaj dnu!“ zahrmlí hlas, pri ktorom obe nadskočíme.

„To fakt? Veď je to len...“ otočím hlavu k dverám za nami.

Stojí v nich Vivian Silvová, jednou rukou sa opiera o bok, druhou ukazuje smer, ktorým ma posielajú. Jej výška ma vždy núti prikrčiť sa. Vďaka svojmu vzrastu a sile sa nepodobá žiadnej z Matiek. Nenájdete v nej ani štipku ženskosti či jemnosti, k čomu neprispievajú ani jej vyrysované črty, sivé nohavicové kostýmy a rovnako sivé vlasy ostrihané nakrátko – aby jej vpredu siahali po lícne kosti – a vzaďu takmer vyholené.

Prísny výraz na jej zvyčajne nepriateľskej, ale momentálne hrozivej tvári ma zarazí uprostred vety. Nemá to význam. Nie s ňou.

Moje siláctvo sa vytratí a ja sa cítim, akoby som na mieste zapustila korene, rozpoltená, nehovoriac o ponížení.

„Povedala som okamžite!“ šteká a pohľad hnedých očí zapichne do mojich.

„Len sme sa rozprávali o zajtrajšku,“ vyhlásim potichu a rozhodne. Dúfam, že to zmierni jej hnev a upriami pozornosť na dôležitejšiu úlohu. Hračka, ktorá by spadla cez Prepadlisko, je v porovnaní s tým banalita.